

— Είμαι λοιπόν εις τὴν διάθεσιν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου! ἀνεφώνησεν ὁ Σιρ Ἰωάννης.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἔφερεν ἐντός του εἰς ἀναβρασμὸν ὄλων τῶν Δάθεν τὸ αἶμα. Ἐκμανῆς ἔδραμεν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ καλέσας τὸν Γιάννην, ὅστις περιφέρειτο σκυθρωπῶς καὶ καταβλημένος ἐν τῷ κήπῳ, διέταξεν αὐτὸν νὰ παραγγείλῃ ταχυδρομικοὺς ἵππους καὶ νὰ μεταβῆ κατόπιν παρ'αὐτῷ. Εἶτα δὲ ἤνοιξε βιαίως τὸ ὀδοιπορικόν του γραφείου καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ, οὐχὶ βραδέως ὡς συνήθως καὶ μεγαλοπρεπῶς, ἀλλ' ὅπως κατὰ παράδοσιν ἐπικρατεῖ νὰ γράφωσιν ἐπὶ σκηνῆς, τοῦτέστι σύρων ταχέως τὸν τρίζοντα κάλαμον ἐπὶ τοῦ χάρτου. Εἶχε δὲ τελειώσει καὶ σφραγίσει τὴν ἐπιστολὴν του, ὅτε ὁ ὑπηρετὴς του εἰσῆλθε φέρων τὴν παρήγορον εἴδησιν, ὅτι μετ' ὀλίγον ἔφθανον οἱ ἵπποι.

— Ζεῦξ ἄμα ἔλθουν, εἶπεν ὁ βαρωνέτος καὶ πῆγαινε εἰς τὴν Νίκαιαν ὅσον γρηγορώτερα ἡμπορεῖς, νὰ ἐγγειρίσης αὐτὸ τὸ γράμμα εἰς τὸν πρόξενον τῆς Ἀγγλίας. Τοῦ γράφω νὰ σοῦ δώσῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πρώτου ἱατροῦ, — ἄγγλου, ἐννοεῖται — τῆς πόλεως. Νὰ ὑπάγῃς νὰ τὸν εὔρῃς καὶ νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἐδῶ χωρὶς ἄλλοτὸ ταχύτερον. Μὴ σταματήσης καθ' ὁδὸν αὐρὸν πρέπει νὰ ἦσ' ἐδῶ.

Ὁ Γιάννης προσέκλινε, καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ Σιρ Ἰωάννης ἤκουσε πρὸς μεγίστην του ἀνακούφισιν ἀναχωροῦσαν τὴν ἄμαξαν.

Ἄς προσθέσωμεν ἐνταῦθα ὀλίγας λέξεις περὶ τοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ Σιρ Ἰωάννου.

Ὁ Γιάννης Δούκετ ἦν κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἀπόγονος γενεᾶς ὅλης θεραπόντων τῆς οἰογενεῖας Δάθεν, γεννηθέντων ὄλων καὶ ἀνατραφέντων ὡς αὐτὸς ἐν τῷ κτήματι Δάθεν, διαδεχθέντων δὲ ἀλλήλους κατὰ κληρονομικὴν οὕτως εἰπεῖν σειρὰν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν κυρίων των. Ὁ Γιάννης, γεννηθεὶς κατὰ τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν τοῦ κυρίου του, εἶχε λάβει παρὰ τοῦ Σιρ Ὁβραὶ τὸ ὄνομα τοῦ κληρονόμου τῶν Δάθεν, εἰς ἀμοιβὴν τῶν πιστῶν ὑπηρεσιῶν τῆς οἰκογενεῖας Δούκετ. Τοῦ χρόνου δὲ προϊόντος, ὁ Ἰωάννης διεδέχθη τὸν πατέρα του καὶ τὸν πάππον του, καὶ κατέστη ὁ ἔμπιστος μὲν, ἀλλὰ καὶ παντοπαθὴς συγχρόνως ὑπηρετὴς τοῦ Σιρ Ἰωάννου. Ὁ Γιάννης εἶχε παιδευθῆ ἐκ νεότητος παθητικῶν ἐντελῶς ὑπακοῆν, καὶ εἰς αὐτὴν ἀπαρνευκλίτως ἐνέμενε. Ἄλλως δὲ καὶ οὐδόλως ἐβάρυνεν αὐτὸν ἡ τυφλὴ ὑπακοή· διότι, ἂν ὑπῆρχέ τις ἄνθρωπος μείζονα ἔτι φρονῶν περὶ τῆς οἰκογενεῖας Δάθεν ἢ αὐτὸς ὁ Σιρ Ἰωάννης, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο βεβαίως ὁ Γιάννης Δούκετ. Τὸ ὄνομα μόνον Δάθεν ἦτο δι' αὐτὸν ἔμβλημα λατρείας· καὶ πᾶς λόγου ἐξερχόμενος τῶν χειλέων τοῦ Σιρ Ἰωάννου ἦτο δι' αὐτὸν χρῆσμός. Ἄν ὁ βαρωνέτος παρήγγελλε αὐτῷ νὰ μεταβῆ εἰς Νίκαιαν καὶ νὰ τῷ φέρῃ οὐχὶ τὸν πρῶτον ἱατρὸν, ἀλλὰ τὸν πρῶτον τυ-

χόντα ἄνθρωπον τῆς πόλεως, ὁ Γιάννης θ' ἀνεχώρει πάντοτε μετὰ τῆς αὐτῆς ἀνευδοιάστου ἀποφάσεως πρὸς ὑπακοήν, πιστεύων ὅτι ἐν πλήρει δικαίῳ παρήγγελλε τοῦτο ὁ Σιρ Ἰωάννης.

[Ἐπειτα συνέχεται]

ΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑΙ.

Εἶνε ἐνάτη ὥρα τῆς πρωίας καὶ ἔρχεσθε νὰ καθίσετε εἰς τὸ πρόγευμα, τὸ ὁποῖον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀποτελεῖται ἐκ τηγανητῆς γλώσσης, ἡ ὠῶν μετὰ χοιρομηρίου καὶ κυάθου τῆου. Τὸ πρόγευμα τοῦτο εἶνε ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ πρῶτον τῶν τεσσάρων γευμάτων τῆς ἡμέρας. Ἐπὶ τῆς τραπέζης, παρὰ τὸ φαγητὸν, θὰ εὔρετε προσέτι τὰς ἐπιστολάς σας καὶ ἐφημερίδα καλῶς δεδιπλωμένην καὶ ὑγρὰν ἔτι ἐκ τῶν φιλημάτων τοῦ πιστηρίου, ἡ μᾶλλον ἐκ τῆς ὑγρασίας τῆς πρωίας· διότι ὁ διανομεὺς διεπέρασε τὸ φύλλον ὑπὸ τὴν θύραν ἐν ὥρᾳ καθ' ἣν αὐτὸς τε, ὁ ἀροτώλης καὶ ὁ γαλακτοπώλης εἶνε μόνον κύριοι τῶν ὁδῶν.

Ἡ ἐφημερίς αὕτη δύναται νὰ εἶνε οἱ «Καιροί», ἡ «Σημαία», ὁ «Τηλέγραφος», τὰ «Ἡμερησία Νέα» ἢ καὶ ὁ «Ἐθωνὸς Ταχυδρόμος», ἐὰν ἀρέσκεσθε ἰδιαζόντως εἰς τὰς συνήθεις εἰδήσεις τῆς ἡμέρας. Ἀνοίξατε τὸ μέγα ἐνεῖον φύλλον, καὶ ἐπιχειρήσατε ν' ἀναγνώσγητε εἰς τὰ καθέκαστα μετὰ τῆς προσοχῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ, ὧν εἶνε ἄξιον.

Θέλετε εὔρεθῆ ἐνώπιον τοῦ τελειότερου προῖοντος καὶ παραδοξοτέρου τῆς ἀνθρωπίνης φιλοπονίας, ὅπερ συγκεφαλαιοῖ πάσαν πρόδοον, καὶ ὅπερ εἶνε τὸ ἐξαγόμενον πάσης ἀνακαλύψεως. Δραστηριότης φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ, σιδηρόδρομοι, τηλέγραφοι, ἠλεκτρικὸν φῶς, ἀτμομηχαναὶ, βιομηχανικαὶ μέθοδοι εἰς τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς ἐντελοῦς ἐπεξεργασίας ἀχθεῖσαι, διαίρησις καὶ ἀκρίβεια τῆς ἐργασίας ἀξιοθαύμαστος, διὰ τῆς ἐφημερίδος ὡς ἐν κατόπτρῳ παριστάμενα εἰς ὑμᾶς, ὡς φωτογραφία τῆς στιγμῆς, δεικνύουσιν ὑμῖν ὁποῖος ἦτο ὁ κόσμος πρὸ 2 ἢ τριῶν ὠρῶν.

Συλλογίσθητε δὲ ὅτι κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἐκ τῶν τριῶν ὄλων σπηλῶν τῶν τηλεγραφικῶν εἰδήσεων, ἐκ τῶν πρακτικῶν τῶν κοινοδουλιῶν, τῶν κατεχόντων δύο σελίδας, οὐδὲ μία γραμμὴ ἦτο γεγραμμμένη! Καὶ καθ' ἣν ὥραν ἀναγινώσκετε μετ' ἀδιαφόρου βλέμματος τὰς συμπεπυκνωμένας ἐκεῖνας γραμμάς τῶν μικρῶν στοιχείων καὶ συγκεχυμένων, ἀλλ' εὐαναγνώστων, οἱ κάτοικοι τῆς Μαγχεστρίας, τῆς Πλυμούθης, τῆς Βοστώνης ἀναγινώσκουσιν αὐτάς ὡς ὑμεῖς, καὶ ἐπὶ τῶν εἰδήσεων, ἄς φέρουσιν, ἔχουσιν ἤδη θεμελιωθῆ σχέδια ἐπιχειρήσεων, ἡ σχηματισθῆ ἢ καὶ καταστραφῆ περιουσίαι. Ἀντὶ μιᾶς πέννας, ἢ 10 λεπτῶν, ἀγοράζετε ὀκτὼ σελίδας, ἐκάστην ἐξ ἐνὸς τετραγωνικοῦ μέτρου, τετυπωμένας εἰς 7 ἢ 8 στήλας χαρακτῆρων λεπτῶν, ἀπεικονίζούσας

των μὲν ὅτι αἱ κόραι ἄφρονον τὴν καλὴν κόμην, καλῶς κτενίζουσαι καὶ διασχίζουσαι αὐτὴν περὶ τὸ μέτωπον, νὰ ἐπισαλευθῆται ἐπὶ τῶν νώτων, διὰ δὲ ταινίας περιέδον τὰς τρίχας· δεύτερον δὲ ἀνεῖλκον τὰς τε ὀπισθεν καὶ τὰς κατὰ τοὺς κροτάφους τρίχας κυματοειδῶς ἄνωθεν τῶν ὠτων, προσέδον δὲ αὐτάς ἐπὶ τῆς κορυφῆς οὕτως, ὥστε ἀπετελεῖτο καλὸς καὶ κομψὸς δεσμός, ὃν ἐκάλουν κόρυμβον· ἄνωθεν ὅμως τοῦ μετώπου ἀφείλκουν οὐχὶ πολὺ τὰς τρίχας, διότι «βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταίχμιον» ἐνομιζέτο καλὸν καὶ εὐμορφον.

Αἱ καθ' ὃν εἴρηται τρόπον εὐθετιζοῦνται τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς νέαι ἐφόρουν πολλάκις περὶ τὴν κεφαλὴν ταινίαν, ἧτις κατὰ μὲν τὸ μέσον ἦν πλατεῖα, κατὰ δὲ τὰς ἄκρας ἀπέληγεν εἰς σελῶν· αὕτη δὲ ἡ ταινία, διότι ὁμοιάζει πρὸς τὴν σφενδόνην, ἐκαλεῖτο σφενδόνη, καὶ ἦν πολλάκις ἐξ ὕλης πολυτίμου πεποιημένη, οἷον ἐκ χρυσοῦ, μαργαριτῶν καὶ πολυτίμων λίθων. Τῇ σφενδόνη φαίνεται ὅτι ὁμοιάζειν ἡ σιλεγγίς, ἧτις ἦν δέρμα, κατὰ Πολυδεύκην, κεχρυσωμένον, ὅπερ ἐφόρουν περὶ τὴν κεφαλὴν αἱ νέαι. Τῆς εἰρημένης σφενδόνης τὰς ἄκρας προσέδον ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς, τὰ δὲ ἐξ αὐτῶν ἐξηρητημένα λεπτὰ καὶ καλὰ ταινίδια περιέπλεκον περὶ τὸν κόρυμβον.

Πλὴν δὲ τῆς σφενδόνης εἶχον ἐπινοήσαι αἱ Ἑλληνίδες καὶ ἄλλα κατασκευάσματα, δι' ὧν περιέστελλον τὰς τῆς κεφαλῆς τρίχας, οἷον ἦτο πρῶτον μὲν τὸ δικτυωτὸν κάλυμμα, ὅπερ ἐκάλουν κεκρύφαλον· οὗτος ἐπλέκετο ἐξ ἱμάντων ἢ ἐκ χρυσοῦν νημάτων. Δεύτερον δὲ τὸ ἐν εἶδει σάκκου κατασκευαζόμενον ὕφασμα, ὅπερ καὶ σάκκος ἐκαλεῖτο· δι' αὐτοῦ περιέστελλον αἱ γυναῖκες ἢ πάσας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἢ μόνας τὰς ὀπισθεν. Τρίτον δὲ ἡ *μίτρα*· αὕτη ἦν κατ' ἀρχὰς στενὴ τις ταινία, ἣν ἐφόρουν περὶ τὴν κεφαλὴν· ἐκ δὲ τῆς ταινίας σὺν τῷ χρόνῳ προῆλθε λεπτόν τι καὶ καλὸν ὕφασμα, ὁμοιάζον πρὸς τὸ παρ' ἡμῶν ἐν χρήσει μανδύλια· δι' αὐτοῦ περιέσφιγγον αἱ γυναῖκες τὴν κεφαλὴν.

Αἱ Ἑλληνίδες ἠγάπων καὶ ἄλλως νὰ εὐθετιζοῦσι τὰς τῆς κεφαλῆς τρίχας· πολὺ, λέγω, προὔθυμοῦντο δι' ἐπιτηδεῖας τῶν τριχῶν οὐλότητος νὰ σχηματίζουσι καλοὺς καὶ κομψοὺς βοστρύχους· εἰς ἐπίτευξιν δὲ τούτου μετεχειρίζοντο συχνὰ σιδηρὰ ὄργανα, δι' ὧν χλιανομένων ἐν μετρίᾳ φλογὶ διέπλεκον κατὰ Λουκιανὸν «βίχ τὴν τῶν ἐλίκων οὐλότητα».

Ἄς δὲ οἱ ἄνδρες ἠλείφοντο δι' ἐλαίου, ἵνα καταστήσωσι στιλπνάς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, οὕτω καὶ αἱ γυναῖκες καὶ ἔλαιον καὶ μύρον πρὸς τοῦτο μετεχειρίζοντο· ὡς δὲ παρ' ἀνδράσιν ἡ ξανθὴ θριξὶς ἦν ἀγαπητὴ, οὕτω καὶ παρὰ γυναῖξιν ἐπιθυμητὴ ἦν ἡ ξανθὴ καὶ χρυσοειδὴς κόμη, ἣν τινα μάλιστα διὰ φαρμάκων ἐζήτουν νὰ ξανθίζουσι. Καθόλου δὲ αἱ τῶν παλαιῶν γυναῖκες ἠγά-

πων τὴν καλὴν πλοκὴν τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ δι' ἐλαίου καὶ μύρων ἄλειμμα αὐτῶν¹...

Η ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΣ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Βλέπετε τοὺς δύο ὠραίους ἐκείνους οἰκίσκους τοῦ χωρίου; Πῶς ἀστράπτουν τὰ παράθυρά των καὶ πῶς τὰ κλήματα ἀναρριχῶνται ἄχρι τῆς σέγης των!

Πρὸ ἐνὸς ἔτους ὁ ἕτερος αὐτῶν ἦτον ἀκάθαρτος καὶ πτωχικός, ἡ δὲ οἰκοδέσποινά του ἦτον ὅσον δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ῥυπαρά.

Μίαν ἡμέραν ἴστατο εἰς τὴν φλιὰν τῆς θύρας τῆς, ἐσταυρωμένας ἔχουσα τὰς χεῖρας, βαθῆως συλλογιζομένη, μολονότι ἂν παρεθέρη τις τὸ πρόσωπόν της θὰ ὑπέθετεν ὅτι εἰς εὐδὲν ἄλλο προσεῖχεν εἰμὴ εἰς τὴν πτῆσιν τῶν χελιδόνων. Ἡ ἐσθὴς αὐτῆς ἦτο παλαιὰ καὶ κατεσχισμένη, τὰ ὑποδήματά της ἄνευ πελμάτων· τὸ μικρὸν παραπέτασμα τοῦ παραθύρου της, τὸ ἄλλοτε καινούργυς καὶ λευκόν, εἶχε μεγάλην ἐν τῷ μέσῳ ὀπήν, καὶ αὕτη δὲ ἡ ἰδίᾳ ἐφαίνετο πτωχὴ καὶ ἐγκαταλελειμμένη.

Ἐνῷ ἴστατο οὕτως ἀφηρημένη, ἀκούει αἴφνης ἐλαφρὸν θόρυβον ὡσεὶ ἔρραπτέ τις. Κύπτει καὶ βλέπει τὸν ἐμβαλωματᾶν τοῦ χωρίου, ὅστις καθήμενος πλησίον τοῦ τοίχου ἐπιδιδῶρθου ἐν παλαιὸν ὑπόδημα.

— Καλημέρα, κυρὰ, εἶπεν ὁ ἐμβαλωματᾶς. Τί ὠραία ἡμέρα! Τί κυττάζετε μὲ τόση προσοχὴ ἔς τὸ δρόμο;

— Κυττάζω τὸ σπῆτι τῆς γειτόνισσάς μου!

— Τῆς γυναίκας τοῦ Στύρου τοῦ κηπουροῦ, τῆς Σπύραινας ὅπου λένε; Εὐμορφο σπῆτι ἀλήθεια. Πῶς δεῖχνην εὐτυχία!

— Ἐκεῖνη ἦταν πάντα τυχερὴ, εἶπεν ἡ Ἀνθοῦλα, καὶ ὁ ἄνδρας της φέρνεται πάντα μὲ καλὸν τρόπον.

— Πρῶτα κι' ἀρχὴ, εἶπεν ὁ ἐμβαλωματᾶς, καὶ οἱ δύο τους εἶνε καλὸ ἀνδρόγυνο. Σὲ παρακαλῶ, κυρὰ, δουλειὰ δὲν ἔχεις, δός μου τὸ σουβλί μου· νὰ το ἐκεῖ, κοντὰ ἔς τὰ πόδια σου.

— Ἐ, κ'ἔπειτα; ἐπανελάβην ἡ Ἀνθοῦλα, ἀφ' οὗ ἔλαβε μετ' ἀναστεναγμοῦ τὸ σουβλίον, δὲν λέγω πῶς δὲν εἶνε καλὸ ἀνδρόγυνο, ἀλλ' ὁ ἰδικός μου ὁ γάμος ἐβγήκε σὲ κακὸ, κ' ἐκεῖνης σὲ καλὸ· ὥστε κύτταξε πόσον εὐτυχισμένη εἶνε. Ὅταν συλλογισθῶ πῶς ἴπανδρευθῆκαμε τὴν ἴδια μέρα καὶ πῶς σήμερα δὲν ἔχω τίποτε, καὶ ἐκεῖνη ἔχει δύο γελᾶδες καὶ πέντε γίδια...

— Καὶ κάμποσο λινάρι ποῦκλωσε τὸν χεῖμῶνα, εἶπεν ὁ ἐμβαλωματᾶς, κ' ἕνα κυριακάτικο φῶρεμα, πρᾶσινο, καλλίτερο δὲν ἤμπορεῖ νὰ γίνῃ, καὶ καθὼς ποῦ ξέρω, μία ὠραία μεταξωτὴ ποδιά, ἕνα γελέκο τοῦ ἀνδρός της, μὲ τρεῖς σειραῖς κουμπιὰ ἀπὸ γυαλὶ γαλάζιο, κ' ἕνα κομ-

1. Ἐβαν. ἐκ πραγματείας τοῦ κ. Θ. Βενιζέλου.